

ved vi stadig ikke. Vis os Midlet, hvis man vil frem i denne Sag, men gaa ikke imod, naar der fra Regeringens Side kommer Forslag, som virkelig tager effektivt Sigte paa at forbedre vore Valutaforhold. Hr. Hauge nævnte i Forgaars et Middel, idet han bad os om at se til Norge, hvor Regeringen havde gennemført et Importforbud. Ja, det har Regeringen gjort, det er forbudt at indføre Luksusvarer, Automobiler, Fortepianoer og mere af samme Slags, Hr. Hauge ved, at Regeringen her har tilbudt at indføre en Foranstaltning, som vil forhindre en lignende Import, og det er muligt, at det, efterhaanden som Forholdene forværres sig, bliver nødvendigt at gaa til en saadan Foranstaltning, men Hr. Hauge vil vide, at da vi spurgte Valutaraadet, om man ønskede en saadan Foranstaltning gennemført, svarede man — og jeg er bange for, at Valutaraadet havde Ret her —, at de egentlige Luksusartikler betyder saa lidt i vor Vareomsætning. Det, der er Hovedulykken for os i Øjeblikket, er sikkert Kulimporten, og Kul kan man ikke kalde Luksus, tværtimod. Samtidig med, at Kulimporten tager Saft og Kraft ud af den danske Valuta, er Forholdet det, at vi glædes hver Gang, det viser sig, at der igen er kommet Kul til Landet, fordi den haarde Nød er over os. Der er et Middel, som har været anvendt til Bedring af Situationen, men ogsaa det var Hr. Hauge desværre en Modstander af, det var den Gang, Tørvemaksimalprisen blev ophævet. Hver Gang, der produceres 2 Tons Tørv her i Landet, sparer vi 1 Ton Kul, og disse 2 Tons Tørv er producerede paa en saadan Maade, at det kun koster Halvdelen af, hvad Fremstillingen af Kullene koster, endda under det halve, og denne Halvdel bliver her i Landet, medens hele Værdien af Kullene gaar til Udlandet. Selvfølgelig kan vi ikke her i Landet producere saa mange Tørv — navnlig ikke i en vaad Sommer som den, vi har haft —, at de kan erstatte Kullene. Men det er jo aabenbart for alle, at netop fordi vi gav Produktionen fri, er den tiltaget og har foruden at have bidraget til at yde Brændsel til Vinter haft megen Betydning derved, at det har bidraget, selv om det ikke er tilstrækkeligt, til at bedre den danske Kronens Værdi.

En anden vigtig Post, ved Hr. Hauge, er Manufakturvarer. Vil Hr. Hauge skride ind der og forbyde Indførsel af Manufakturvarer? Jeg har det Indtryk, at Hr. Hauges Opfattelse er, at de skal være saa billige som muligt, hvorved Forbruget netop bliver saa meget større. Den Tid vil komme, ikke, som det bliver sagt, at vi faar en økonomisk Katastrofe — det haaber jeg da i hvert Fald ikke —, men da vi alle maa spænde Livremmen ind, saa vi ikke siger, at det kommer først og fremmest an paa at faa Sagerne billigt, for at vi kan bruge saa meget som muligt af dem, nej, vi kommer alle sammen til at undvære et og andet, og derfor tror jeg ikke, at det gælder om, at alt bliver billigere, men at vi arbejder og eksporterer og samtidig importerer saa lidt som muligt. Men jeg beklager Hr. Hauges Stilling, fordi vi i og for sig kunde blive enige, naar blot der ikke var den kedelige Omstændighed, at hver Gang der herfra foreslaas et Middel, enten stort eller lille, men et effektivt Middel, som kan give et Bidrag til, at Valutaen kan forbedres, har vi den beklagelige Situation, at Hr. Hauge i Regelen er derimod. Det kan ikke nytte at indskrænke sig til at tale; det gælder om, at vi hver især sørger for at skabe saa mange Midler der, hvor vi har Midlerne — altsaa i Smør- og Flæskeproduktionen, som jeg sagde før —, at vi faar den til at virke saa fuldt ud, som det er muligt.

Hr. Hauge var meget kritisk overfor den finansielle Oversigt, som følger med Forslaget. Han sagde, at det vilde blive til en Film, at Eksporten af Brødkorn vil blive til ingenting, og særlig Hvedeeksporten var Hr. Hauge betænkelig ved. Jeg tror, han sagde noget om — ja, jeg kan ikke gengive det ordret, men Meningen var omtrent den, at han vovede at paastaa, at Hvedeeksporten blev til ingenting, og han tilføjede omtrent saaledes: „Jeg skulde kende Landmændene daarligt, hvis ikke de siger: Vi tager selv først.“ Dertil skal jeg sige, at Hr. Hauge kender Landmændene daarligt, men det ligger vel i, at han har sit Kendskab til dem fra „Social-Demokraten“s Spalter. Jeg vil meget advare Hr. Hauge imod at hente sine Efterretninger om Landmændenes Sindelag fra den Kilde. Jeg tror